

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VI. Vtrum natura humana fuerit vnita Verbo Dei accidentaliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

ARTICVLVS VI.

Virum naturā humanā fuerit vnita
Verbo Dei accidentaliter?

47.

Resp. negās
est de fide.
Conc.
Ephes.
Syn. 5.

RESPONDET negativē. Est de fide ex Conc. Ephesino can. 13. vbi definitur quod Verbum carnem animatam animā rationali sibi copularit, & substantialiter, ineffabiliter, incomprehensibiliter factum sit homo. Quod si Verbum diuinum substantialiter factum sit homo, vnio humanitatis cum illo non potest esse accidentalis, sed necessariū est substantialis; cum homo non sit compositum per accidens. Ex Synodo act. 8. can. 9. vbi definitur vnionem Verbi ad carnem esse secundum compositionem, id est secundum subsistentiam. Et can. 5. definitur Verbum vniri substantialiter carni. Vbi

Notandum Concilium non tantum velle terminum cum quo vnitur natura humana, esse subsistentiam Verbi, quasi solum dicat vniri cum personalitate Verbi; quia si accidens vniri possit Verbo (de quo infra) non idcirco ea vnio dicenda erit substantialis, quod accidens assumatur à personā; sed velle terminum resultantem esse personam hominis, ita vt vnio humanitatis cum Verbo tendat ad constituendum subsistens in natura humana, & compositum ex natura & ratione hypostatica, quæ vnio non est accidentalis.

48.

Rationibus
ostenditur
naturam
humanam
non vniri
Verbo acci-
dentaliter.

Prob. conclusio ratione fundatā in principiis fidei. 1. homo non prædicatur in *quale* de Christo, sed in *quid*; atqui non potest prædicari in *quid*, si humanitas vnitur Verbo accidentaliter, ergo. Maior patet, similiter & minor. Conseq. autem est legitima.

Personalitas
nō vniri
cum natura
per
accidens.

2. Natura humana in Christo vnitur Verbo cōsimili vnione cū ea qua vniretur propriæ personalitati, si hæc sit res quædam à natura distincta (de quo iam non disputo) eo verò casu natura non vniretur cum sua personalitate vnione accidentalī, cum etiam posset distinctione reali inter naturam creatam, & eius personalitatem, dicendum sit ex ijs exurgere vnum per se, quod dici non posset si solum accidentaliter vnirentur. Porro id dicendum constat ex eo, quod vnaquæque natura substantialis completa appetat subsistere tanquam complementum eiusdem generis, & vt intra genus suum compleatur.

49.

3. Si natura humana solum accidentaliter vnitur personæ Verbi, dicendum eam habere omne suum complementum substantiale naturaliter sibi debitum, atque adeo propriam personalitatem, quod est hæreticum & Nestorianum, cum inde sequatur duas esse in Christo personas. Assumptum prob. vno accidentalis alicuius substantiæ non necessario requirit priuationem alicuius pertinentis ad complementum substantiale eius, quod accidentaliter vnitur, ergo neque id requirit vnio accidentalis humanitatis cum Verbo. Ergo dicendum erit illam habere huiusmodi complementum non obstante vnione.

Confirm.

Conf. priuatio huius complementi, posset tali vnione, neque ex rei natura ostendi potest, neque dicenda est supernaturaliter à Deo induci, cum posset tali vnione, neque ex vilo fidei principio ostendi possit, quod Deus naturam humanam priuet suā personalitate, vel quod priuare debeat, neque ex rei natura id sequatur. Denique substantia com-

pleta non videtur vniri alteri accidentaliter aliā ratione quā secundum locum, quod dici nequit de vnione humanitatis cum Verbo.

Obijciatur 1. quodd hæc vnio sit contingens; ergo est accidentalis.

Obiectio 1.

Dur. in 3. dist. 6. q. 4. censet posse dici quod hæc vnio sit aliquo modo accidentalis. Sed longè melius negatur: quam vis enim Dur. non velit, neque possit velle quod non sit substantialis, & quodd ex illa non resultet vna persona & vnum per se, & ita in re non dissentiat ab alijs Theologis: eius tamen locutio est minus commoda, vt pote quæ videatur conuenire cum modo loquendi Nestorij, & ex qua error Nestorij aliquo modo iuari possit. Itaque ad argumentum

50.

Durandus
minus com-
modè cen-
set posse di-
cere vnio-
nem acci-
dentalem.

Resp. Neg. conseq. nam in argumēto committitur fallacia, dum contingens in antecedente sumitur prout opponitur necessario, quasi dicatur vnionem Verbi cum natura humana non esse necessariam, sed planè liberè & contingentem factam, quod verum est; in consequente verò accidentale opponitur essentiali vel substantiali, quod falsum est: quamvis enim Verbum naturam humanam sibi liberè vnuerit; eam tamen substantialiter sibi copulauit, & licet natura humana accideret filio Dei, & is absque illa esse possit, non ideo ea accidentalī vnione sibi inuicem copulantur.

Obijciatur 2. quod aduenit enti habenti suam vltimam perfectionem non potest vnum per se cum eo componere: atqui natura humana aduenit tali enti, cum Verbum diuinum sit ens perfectissimum, ergo.

Obiectio 2.

Resp. negādo mai. vnuerſaliter loquendo, licet enim id sit verum in compositione naturali, eò quod in naturalibus persona non conueniat cum alia substantia per veram compositionem, id tamen non oritur ex ipsa ratione entis. Itimò completi. Si enim id quod dicitur aduenire enti vltimò completo careat suo complemento substantiali, & assumatur vt illud suppleatur, potest vnum per se cum eo componere.

Resp.

Petes 1. an hæc vnio dici possit essentialis?

51.

Videtur dici posse. Ita enim loquitur Dam. lib. 3. de fide cap. 3. & ita censet Vasq. disput. 17. cap. 3.

Sed omnino verius est non esse ita absolute vocandam, ne detur intelligi quod sit vnio in essentiali, ita vt vna natura seu essentiali inde exurgat, quod est Eutychianum.

Ex sententia
Auctoris
hæc vnio
non debet
absolute
vocari es-
sentialis.

Ad Damasceni auctoritatem Resp. illum loco citato tollere omnem errandi occasionem, dum ita loquitur: *essentialē dicimus vnionem, non quod ex duabus naturis composita perficiatur, sed quia due vnite sunt in vnā hypostasi filij Dei.* Ex quibus patet, quod essentialē accipiat pro substantiali, & quidem minus propriè, & solum intendat contra Nestorium vniam in Christo esse personam; quā ratione etiam possunt explicari aliqui Patres, qui hoc modo loquendi vtuntur. Per essentialē possumus etiam intelligere veram vnionem, & non specie tenus, vt ibidem dicit Dam. Adde vocem Græcam commodè verti posse substantialem.

Damasc. ef-
fentialē ac-
cipit pro
substantiali.

Petes 2. an hæc vnio dici possit naturalis?

52.

Resp. neque hoc modo facile esse loquendum, tum quia potest designari vnionē & Incarnationis mysterium non esse supernaturale, sed naturale; tum quia potest designari quod vnio facta sit in natura. Vbi tamen abesset erroris periculum, posset vsurpari, & præsertim si agatur cōtra hæreticos negantes veram & realē vnionem, & solum concedentes

Non debet
etiam hæc
vnio dici
naturalis,
vbi esset er-
roris peri-
culum.

phanta-

phantasticam; in illis enim circumstantijs satis potest intelligi per huiusmodi proportionem solum negari vnionem phantasticam, & adstrui veram & realem reipia intercessisse inter Verbum & naturam humanam. Vt utriusque etiam potest, si naturalis vnio opponatur ei, quæ solum est secundum dignitatem, vel etiam auctoritatem & potestatem. Quæ ratione Conc. Ephesinum ante exortam hæresim Eutychemis, definit substantias in Christo coniunctas conuentu, qui per vnitatem factus est naturalis.

Ex dictis omnibus his articulis habemus terminum resultantem in Incarnatione, esse Christum Dominum vnum in persona, subsistentem in duabus naturis, Verbo sibi copulante naturam humanam in vnitate personæ, & eam terminante per vnionem quandam substantialem, qua vnum per se ex persona diuina & natura humana effectum est, verè compositum ex diuinitate, anima rationali & carne, vt frequenter definiunt Concilia, & docent Patres. Quod compositum potest dici partim creatum, partim increatum; Creatum ratione humanæ naturæ; increatum verò ratione diuinæ. Imò dici potest creatum quia compositum, quia ipsa vnio naturæ humanæ cum Verbo est creata, & hoc designatur per huiusmodi proportionem,

ARTICVLVS VII.

Vtrum vnio natura diuinæ & humana sit aliquid creatum?

RESPONDET affirmatiue: tum quia incepit in tempore, tum quia est quedam relatio inter naturam humanam & diuinam, quæ est aliquid creatum in creatura, scilicet relatio realis, quamuis in Deo sit tantum relatio rationis.

Notandum est, quod licet vnio humanitatis in Incarnatione respiciat Verbum, & secundum suam rationem dicatur dependere ab increato, scilicet tamquam à termino relationis ipsius humanitatis; quia tamen esse illius est in natura humana, idcirco est aliquid creatum: nam vt docet D. Th. resp. ad 3. quod aliquid dicatur creatum magis respicit esse, quam rationem, & proinde cum subiectum huiusmodi relationis sit aliquid creatum, esse ipsiusmet relationis est creatum, atque adeo vnio est aliquid creatum.

Notandum 2. quod præter personam Verbi & naturam humanam quæ sunt termini, inter quos versatur Incarnatio, item præter terminum resultantem; tria in eadem Incarnatione possunt considerari: 1. actio, quæ termini dicuntur inter se coniungi; 2. terminus actionis, à quo res dicuntur vniari; 3. relatio inde resultans.

DVBIVM I.

Vtrum in Incarnatione producat aliquid in extremis, per quod vniantur & fiat vna persona composita.

SUPPONO per Incarnationem nihil fuisse productum in Verbo, ratione cuius diceretur vniri humanitati: cum enim Verbum diuinum sit Deus, & per consequens immutabile; nihil

potest in eo in tempore produci, cum hac ratione deberet mutationem subire. Solum ergo peti potest, an similiter in humanitate nihil producat.

Duplex est in genere hac de re sententia. Prior negat quidquam produci etiam in natura humana, quo ipsa vnietur, sed censet per actionem solum constari vniam personam compositam ex duabus naturis. Tenet Gregorius Ariminensis in 1. dist. 28. q. 2. ad 17. & 18. Caiet. hic §. in hoc articulo cautissime. Aluarez præsentis art. disp. 13. concl. 1. Valentia tomo 4. disp. 1. q. 2. puncto 5. §. Verior est igitur.

Posterior censet, quod præter ipsam actionem & terminos, inter quos versatur actio, similiter præter terminum resultantem, detur aliquid aliud, quæ est longè communior sententia.

Resp. & dico ad hoc vt natura humana vnietur Verbo hypostaticè, necesse fuit aliquid in ea produci ab illa distinctum.

Prob. 1. Verbum prius non vnitum humanitati postmodum illi est vnitum in tempore, ergo necesse fuit vel ipsum mutari, vel naturam humanam, vel utrumque. Primum & tertium dici nequit, vt patet ex supposito; erga dicendum est secundum, scilicet naturam humanam mutatam fuisse. Prior conseq. prob. fieri nequit vt aliqua de nouo vniantur sine mutatione saltem alicuius extremi, seu eorum quæ inter se vniantur: nam aliàs propter solum temporis fluxum sine vlla mutatione à parte rei, aliqua res fortiri posset prædicata contradictoria, & aliter se haberet postquam antè. Posterior verò conseq. patet ex dictis, quod scilicet nihil in præsentis sit reperire, quod possit mutationem subire, præter humanitatem subsum, atqui natura humana non potest dici sufficienter mutata per solam sui productionem ad hoc vt Verbo vnietur, ergo debet mutari per productionem alicuius distincti. minor prob. productio humanitatis eò solum tendit, vt ipsa sit extra nihil & in rerum natura constituitur, quod non sufficit vt sit & dicatur Verbo vniri: ergo debet alia mutatio in illa inueniri, ad hoc vt vnietur Verbo.

Dices, nullam aliam requiri mutationem præter eam, quam natura humana Christi in sui productione subiit, vel quia ipsa intimum & necessarium ordinem dicit ad Verbum, ita vt nequeat existere in rerum natura absque vnione sui cum Verbo; vel si hoc non sufficit, sufficientem in ea mutationem inueniri, quod fuerit producta sine propria personalitate.

Resp. neutrum horum dici posse, & prius quidem voluntariè dici patet, quia humanitas Christi est eiusdem planè naturæ & speciei cum humanitatibus aliorum hominum; ergo nequit dici, quod ex sua ratione specifica dicitur huiusmodi ordinem ad Verbum, cui omnimodà necessitate vniri debet. 2. non potest solidè dici quod humanitas etiam Christi, habeat peculiarem respectum essentialem ad Verbum diuinum, seu ad secundam personam Trinitatis, quem non habeat ad reliquas personas. Ex hoc autem sequitur, quod ea fuerit ab omnibus personis assumpta, quod est hæreticum, repugnans Concilijs, & peculiariter Lateranensi, cap. firmius de summa Trinitate, repugnans etiam Patribus.

Quod si dicatur humanitatem Christi dicere huiusmodi ordinem ex principijs indiuiduabilibus; præterquam quod hoc voluntariè dicitur, ex

Sensus dubij.

56.

Referuntur sententia. Prior negat. Armin. Caiet. Aluar. Lorca.

Posterior affirm.

Affirm. sequitur Auctor.

57.

Fieri nequit vt aliqua de nouo vniantur sine mutatione saltem alterius extremi.

Obijciatur.

Resp.

58.

Humanitas Christi non dicitur specialem ordinem ad Verbum ex ratione specifica. Conc. Lateran.

59.

Neque ex principijs indiuiduabilibus.